



- ¿I doncs? ¿Ja torna a estar malalt el nen?
- Sí, noia; si continua així, no sé quina carrera podrà estudiar per a guanyar-se la vida.
- Pot estudiar per apotecari, i així al menys tindrà les medecines barates.



El ferreret

(CONTE POPULAR)

A ma estimada cosineta Assumpció Corrons Agell

ERA un ferreret molt pobre, que no tenia ferro per a treballar, ni diners, ni crèdit per a adquirir-lo.

Un dia a la tarda s'estava, com de costum, assegut a la porta de la ferreria, quan vegé acostar-se dos personatges desconeguts per a ell.

Eren Jesucrist, que montava una mula, i Sant Pere, que l'agafava per les regnes. El Salvador, amb aquell acent que tant el distingia, digué:

— Germà, podríeu posar a la mula una ferradura que li fa falta?

— Encara que no sigui mon ofici, ho faré de molt bon gust, — digué el ferreret.

Busca per aquí, busca per allà, no trobava ni un troçot de ferro, fins que a l'últim trobà una ferradura i la va posar a la mula.

— ¿Quànt us tinc de donar pel vostre treball? — li va dir el Salvador.

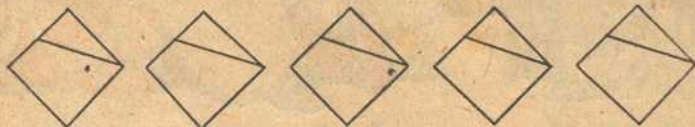
— Rès — contestà el ferreret, — perquè em sembla que sou tant ric com jo.

— Però et puc concedir els tres dons que vulguis.

— Demana-li el Paradís, — li digué en veu baixa Sant Pere.

— Voldria — digué, no fent cas de Sant Pere, — voldria que tot lo que fiqui en aquesta butxaca, no'n pugui sortir fins que jo vulgui.

TRENCA-CLOSQUES



Formar amb aquestes deu peces un altre quadrat semblant, sense que sobri ni falti cap peça.

— Està bé. Ara l'altre.

— Voldria que tot el qui s'assegui en aquesta cadira, no's pugui aixecar fins que jo vulgui.

— Concedit. Ara el tercer.

— El Paradís, — li tornà a dir Sant Pere.

— Deixeu-me en pau — digué el ferreret. — Voldria que tothom que pugi a la figuera del meu hort, no baixi sense el meu consentiment.

— Concedit aquest últim do, Jesucrist i Sant Pere continuaren son camí.

El ferreret amb els seus tres dons era tant pobre com abans. Tant desesperat estava, que no li feia res vendre's l'ànima al diable.

Com sempre succeeix en aquests casos, no trigà a presentar-se-li, dient:

— Seràs tant ric com vulguis a canvi de la teva ànima.

— ¿Quànt temps me dónes per a disfrutar de les meves riqueses?

— Deu anys.

— Acceptat. —

El ferreret va ser molt ric, i va fer-se un palau al mateix lloc de la ferreria, conservant la cadira i la figuera.

Després dels deu anys va venir el diable a buscar-lo.

— Res més just — digué el ferreret. — Sèu un moment, que torno desseguida. —

I dient això li presentà la cadira encantada, i el diable s'hi asseguí tranquil·lament. Després d'una estona va tornar i digué:

— Vina. —

Però el diable estava immòbil.

— ¿Que'ns en anem o no? — digué el ferreret.

— Oh, és que no'm puc aixecar, — replicà el dimoni.

— ¡Je! ¡je! ¿Quànts anys me dónes més de vida? — digué el ferreret.

— Deu. —

— Cosa feta. —

El dimoni quedà en llibertat.

Després dels deu anys se presentà el dimoni amb dos companys per a endur-se'l.



L'emperador d'Alemanya, Guillem II, rebent les felicitacions dels seus generals el dia del seu 54 aniversari, celebrat amb una magnífica parada a Berlín.

— Rès més just — digué el ferreret. — Mentres m'arranjo, aneu a menjar figues an aquella figuera. —

Així ho feren i s'ataconaren de figues.

— Quan volgheu, — digué el ferreret, tornant.

Però els dimonis no podien baixar per més esforços que feien.

— Si em doneu deu anys més de vida us deixo marxar a tots. —

Convinguts així, els tres dimonis quedaren lliures. Passats els deu anys, vingué tota la cort infernal amb el rei al davant.

— Rès més just — digué — que aquesta vegada quedí complert el tracte. Però, ¿per què veniu tants dimonis? ¿Tant limitat és vostre poder, que teniu por de no lograr vostres propòsits?

— Nostre poder no té límits, — va dir un d'ells.

— ¿Podríeu posar-vos tots a dintre el cos d'aquesta miserable formiga? — va dir, senyalant-ne una de terra.

— Desseguida ho veuràs. —

Els dimonis desaparegueren com per encant. Allavors el ferreret collí la formiga i se la guardà a la butxaca. Desde aquell moment se varen acabar les guerres, disputes, etc., i, per lo tant, els guerrers, policíes, etc., començaren a morir-se de fam. Buscant la causa del cataclisme, no se sab còm que un policia va descobrir l'història de la formiga del ferreret. Tothom va anar corrents a trobar-lo, i l'amenaçaren que'l portarien al pal si no deixava anar la formiga. El ferreret se decidí a l'últim a deixar anar la formiga, no sense exigir abans dels dimonis que no'l vinguessin a molestar més. Se feu així, i va tornar a haver-hi guerres, disputes, etc., i varen treballar els guerrers, policíes, etc.

El ferreret morí al fi tranquilament i emprengué el camí del Paradís. Arribant, truca a la porta, presentant-se-li Sant Pere.

— ¡Ah! ¿Ets tu? — li digué. — No tinc lloc per a tu al Paradís, perquè no vas voler demanar-lo. —

I li tirà la porta pels nassos.

El ferreret se n'anà de dret al Purgatori. El porter, després d'examinar un llibre verd que portava, li va dir:

— Els teus pecats són massa grossos per a que puguis entrar aquí. —

I també li tirà la porta pels nassos.

Allavors se n'anà a l'Infern. Dóna el porter el crit d'alarma i vénen els dimonis, i al veure al ferreret, cridaven:

— ¡No't volem, no't volem! —

I vet-aquí que'l ferreret se n'entornà a aquest món, on camina i caminarà fins a la fi dels sigles.

Traduït per

ASSUMPCIÓ AGELL I NADAL

Les invencions maravelloses del savi doctor Garlamolt

Salvavides tramviaris

TOTHOM sab que una de les preocupacions dels Ajuntaments és obligar a les empreses de tramvies a col·locar en els cotxes un aparell salvavides per a evitar desgràcies.

Fins ara, totes les experiències que s'han fet han resultat sense èxit. Alguns d'aquests aparells han tingut la gràcia d'acabar d'aixafar a la víctima, lo que no és precisament lo que's persegueix amb ells.

Un cas ocorregut en la línia de Gràcia va ser el motiu fonamental de que'l nostre savi doctor es preocupés d'aquest assumpte.

Anava un dia un pagès molt toçut a dalt d'un ase, més toçut encara, pel mig del passeig de Gràcia.

El pagès anava molt satisfet perquè tothom se'l mirava, creient-se que se'l miraven per maco i ben plantat, quan en realitat cridava l'atenció per la fila estrafalaria que feia amb el seu nas botarut, les seves calces amples i apedaçades i la seva barretina pengim-penjam.

Jo crec que la gent es creia que'l tal pagès era una disfrega; lo cert és que tothom se'l mirava i que ell estava molt cofoi de l'admiració que causava als passejants.

Però heus-aquí que, havent-li dit un guardia urbà que no estava permès que'ls ases passessin pel mig del passeig, el pagès no tingué més remei que passar pel pas lateral de carros, lo que costà no pocs crits al pagès, puix ja hem dit que amb tot i ésser ell molt toçut, el seu ase ho era molt més encara.



Però tot això no hauria estat res si al senyor ruc no se li hagués acudit passar per la via. Com és natural, el primer tramvia que vingué darrera seu començà a tocar la campana, avisant al pagès que s'apartés.



Primerament se li acudí an aquest la resposta d'aquell baturro: «Si no t'apartes tu»; però, veient que'l tramvia se li apropava i que no trigaria en tirar-se-li al damunt, girà brida tot seguit, però's veu que l'ase no era del seu mateix parer, perquè, sense fer cap cas de l'indicació, seguí tant tranquil pel mig de la via.

El conductor del tramvia no's cansava d'anar trucant cada cop amb més força, i al fi, despacientat, veient que no's feia cap cas dels seus avisos, donà motor i ¡patapla! va embestir la gropa de l'ase amb tanta força, que l'enjegà a una bona altura a ell i al pagès.

L'ase caigué al mig del passeig i el pagès quedà amb el nas fet una coca, però'l tramvia passà.

Com és natural, aquest accident mogué molt enrenou, i l'Ajuntament, per a evitar que a Barcelona es vegin sovint ases a volar, va encarregar al nostre savi doctor Garlamolt un aparell conforme per a que no's repetissin tant terribles accidents.

El savi ho rumià i ho tornà a rumiar, i ell, lo mateix que molts altres inventors, no trobava més que enginys o aparells consistents en

arreglar al pobre passant i donar-li una trompada per a salvar-lo de caure dessota les rodes.

Això, com és natural, no satisfieia al nostre gran home, i per això, en lloc de seguir el camí dels inventors anteriors, se'n rumià un altre de més sorprenent.

Dos dies i dues nits trigà en inventar i construir el nou



aparell, i el tercer dia es presentà a l'Ajuntament, invitant a l'alcalde i regidors per a assistir a la provatura.

Aquesta s'efectuà amb tota solemnitat en la plaça de Catalunya, i en les circumstàncies que a continuació es detallen.

Quan tota la comitiva oficial, junt amb el doctor Garlamolt, varen ser al lloc de la prova, aquest va dir:

— Senyors: ara veuràn com amb el meu aparell, cap tramvia pot fer mal a ningú. —

I sense més ni més anava a tirar-se dessota les rodes d'un tramvia que passava, quan l'alcalde, deturant-lo, exclamà:

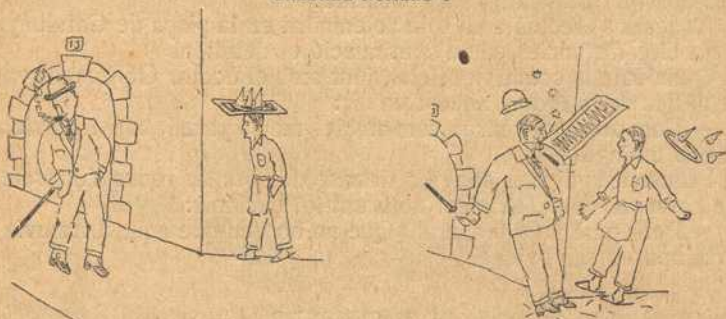
— Però ¡què va a fer, ara! ¿Que no ho veu que aquest tramvia no porta aparell salvavides?

EN EL CEMENTIRI



— No s'amoini, que sempre hi ha un pitjor... Observi aquesta desgraciada família R. I. P. quants individus té enterrats.

EL CONCURS D'EN PATUFET
TREBALL NÚMERO 1



Un dels primers treballs rebuts per a pendre part en el Concurs les bases del qual foren publicades en el número 473.

— ¿I això què hi fa?—respongué el doctor.—Si fossin els tramvies els que perillen de pendre mal, compendria qu'e posés l'aparell en el tramvia, però com que, per desgracia, les que reben són les persones, me sembla que aquestes són les que han de portar-lo.—

I ja no esperà resposta, sinó que, veient venir un altre tramvia, s'hi tirà al dessota, posant-se de panxa enlaire. El tramvia va fer un sotrac, passant-li pel damunt amb la major elegancia.

Un crit d'esglai s'escapà de tots els reunits, però'l savi doctor, tant bon punt li hagué passat el tramvia, s'aixecà somrient.

L'alcalde corregué a abraçar-lo, però iní mai que ho hagués fet! A l'anar a intentar-ho se sentí repel·lit, és a dir, rebutjat violentament d'un retop, anant a caure a una regular distancia.

Tothom se quedà sorprès, però'l doctor, somrient sempre, es va desfer l'ermilla, mostrant un aparell, semblant a un somnier, les molles del qual anaven amb un ressort, a fi de que podessin dur-se plegades dessota l'ermilla i es posessin en condicions de suavitzar la pressió de les rodes en cas d'accident.

Quan l'alcalde anà a abraçar al savi, aquest, sense pensar, havia apretat el ressort, i per això les molles, funcionant, l'havien enjagat a distancia.

De totes maneres la prova havia tingut el major èxit i tothom felicità al savi, encarregant-li molts aparells d'aquell sistema, amb lo qual va fer un negoci bastant important.

Cal advertir que'l pagès de l'ase cuità a encarregar-n'hi un per a ell i un per al ruch.

J. M. F.



- Tu sí que t'has triat bon ofici, noi: dèus poder menjar molts pastifos.
- T'equivoques; l'amo els compta. No puc fer més que llepar-los.

La voluntat

Als meus germans Artur i Eulària

«Heu reflexionat alguna vegada la diferència que hi ha entre «jo voldria» i «jo vull»? L'una és flaca, i l'altra és forta; l'una no condueix a gran cosa, i l'altra condueix a molt.

Quan un noi o noia diu: «Voldria treballar, voldria ser un home, voldria satisfer als pares»;

dóna a comprendre sens dubte que té bons sentiments i un desig lloable; però el que diu: «Jo vull instruir-me, vull progressar, vull obeir als meus superiors», aquest té una gran força sobre de l'altre, si aquestes paraules les diu de tot cor.

La voluntat és la força més gran de l'home. Voler és poder.

Traduit del francès per

JAUME CASANOVAS



En els assils d'Anglaterra, als nois que's recullen, a més de les classes per a l'instrucció ordinària, se'ls dedica una hora de treballs d'ús domèstic: fer-se el dinar, rentar la roba, etc. En l'adjunta fotografia els nois estan sorgint-se les mitges.

Epigrama

L'avarícia a l'extrem:

Segons lo que m'han contat,
l'avarícia d'en Manel
a tal extrem ha arribat,
que a cà'l barber va amb rezel,
perquè després de pagar
encara *li pren el pèl*.

Enviat per

NARCÍS VERDAGUER

Versos de riure

Conte vell

- Senyor batlle...
— ¿Què hi ha, noi?
— Li diria si gosava...
Però com que vostè tot
sempre ho tira a mala banda,
per a evitar-li un disgust
em callaré lo que passa.
— Digues, que'm tens intranquil.
— Oh, no goso...
— Vaja, parla.
— S'enfadarà.
— No, t'ho juro.
— ¿Es de debò? ¿No m'enganya?
— ¡Per Jesucrist i la Verge,
parla ja d'una vegada!
— ¡Miri que s'enfadarà!
— ¡Explica't o't rompo l'ànima!
— Ja que vostè ho vol... Doncs
[siga;
jo li diré del que's tracta,
prò prengui's-ho de bé en bé.
— ¿Que passa alguna desgracia?
— Tant com això... ja veurà,
com que avui s'ha acostat massa
a la llar de foc, resulta
que li ha saltat una brasa
als peus, i en aquest moment
se li està cremant la capa.
— ¡Mala fi fessis! ¡Ximplet!
¿Per què abans no m'avisaves?
— ¿Veu? Ja li he dit que tindria
un disgust, si li contava. —

NYIC



ELS PETITS ARTISTES

(COL·LABORACIÓ)



— ¿Ja sabeu lo que m'heu dat?
— Sí, una peça de deu cèntims.
— Esteu equivocat. M'heu dat una unça d'or. —

El banquer, al veure l'honradesa d'aquell vell captaire, el col·locà al banc com a persona fiada, i mai més tingué de trucar portes per a demanar almoïna.

¡No volgheu mai lo que no és vostre, perquè, tard o d'hora, l'honradesa es premia amb or del fi!...

JOSEP CODÀ I BARBÉ

UN NOU COL·LEGIAL

- ¿Còm te dius?
- Mira: el meu nom comença amb L.
- ¿Que potser te dius Leandre?
- No; me dic Eleuteri.

L'honra premiada

En una tarda d'hivern que estava nevant, un vell captaire anava de casa en casa demanant almoïna; de prompte, topà amb un senyor molt elegant, el qual era banquer.

Aquest, després d'haver-li demanat almoïna el vell, se tragué una moneda de la butxaca, entregant-la an aquelles mans que tremolaven...

Una veu feu al banquer:

— ¡Senyor! ¡senyor! — cridava el captaire.

— ¿Què voleu? — preguntà el banquer.



— Escolta, Josep: ¿què tens, tant preocupat?

— Es que he perdut el goç; però et prometo que si no'l trobo, el mato.

Miscel·lania

Un pagès entrà en una sabateria a comprar-se unes sabates; i les primeres que s'emprovà li venien grans; després unes altres que li venien bé, i digué a l'amo:

— ¿Quànt valen les que'm vénen justes?

— Quinze pessetes.

— ¿I les grans?

— Lo mateix.

— Ah, doncs així em quedo les

grans, perquè me les posaré més depressa. —

Un viatjant que havia fet una gran caminada entrà en un hostal i morí ràpidament. L'hostaler quedà tot parat, sense saber què fer, i al cap d'una estona de rumiar, digué a la seva dona:

— Mira, noia: si ens demanen per a anar a declarar, direm que ha vingut mort. —

PERE MESTRE

**Al tribunal**

Un jove és presentat al tribunal, i el jutge l'interroga d'aquesta manera:

— ¿Quin delictes ha comès vostè?

— De delictes no n'he comès cap, no més he fet lo següent:

Aquest dematí he anat al Parc i he ensenyat un llonguet a l'Avi; però ell ha fet tantes maniobres amb la trompa, que al fi me l'ha atrapat. Jo, enfadat, com és de suposar, em trec el meu revòlver i li enjogo una bala dins la trompa. —

FELICIA SERRA

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el quart folletó de la preciosa noveleta "Vida y aventuras den Jordi Bel". Amb aquest Suplement se regala el conte complet "De rey a rey", d'en Manel Folch i Torres.

Acudits

Un peixater pregonava que tenia peix viu, agafat de l'art feia un instant.

Un marrec que s'estava mirant el peix amb gran afició, es feia un tip de riure.

— ¿De què rius, noi? — digué el peixater.

— Home — digué aquest: — estava preguntant an els peixos què feien per dintre l'aigua els seus companys, i m'han contestat que no m'ho podien dir, perquè feia quinze dies que no hi havien estat. —

Enviat per

PEPA CASTELLÀ

i PERE CORTACANS



— ¿T'has fixat, Lola, que curta de vista és la Maria?

— Sí.

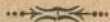
— Fins m'han dit que per a dormir usa les ulleres.

— ¿I per què?

— Per conèixer amb més facilitat la gent que veu en els somnis. —

Enviat per

JOSEP SANGENÍS



Entre nens:

— El meu papà m'ha portat de París una nina que diu «papà i mamà».

— Doncs el meu m'ha portat una cullera que diu «Grand Hôtel». —

En un restaurant:

El senyor. — Vaja, soparé.

El moço. — ¿A l'una de la tarda?

El senyor. — ¡Com qué diuen que'l sopar resulta més barato que'l dinar!

JOANET RENOM



Totes les solucions. — Gustau Ferrer, Pere Mas, Salvador Clarós.

Quatre solucions. — Antoni Grau, germans Remus, Alfons M.^a Cirici, Virginia Viola, Francesc Tolsa, germans Tura.

Tres solucions. — Josep Palau, Josep Vorgés, Antò Balcells, germans Saba, Sebastià Munté, Tereseta Canals, Carles Camarasa, Antò Solé, Miquel Palau, César Aquilué, Francisco Llorens, Josep Zazurca, Josep Munta, germans Artigas, Alfonsa Comella, Samuel Riera, Joan Sayol, Gaspar Nonell, Josefina Llansana, Pere Fayol, Joan Soler, germans Subiracs, Carme Güell, Valenti Valls, Joan Rodríguez, Manel Llisterrí, Artur Rucat, Salvador Barlus, germans Cels.

Dues solucions. — Alfred Aladreu, Joaneta Ibáñez, Manel Zaragoza, Josep M.^a Ollé, Eugeni Vives, Celia i Josep Castellví, Joan Masó, Montserrat Castany, Eduard Ribera, Salvador Marcó, Antò Vilardebò, Manel Canals, Vilas i Rius, Maria Canals, germans Munné, Maria Vallhonrat, Josep Vallhonrat, Joan Umbert, germans Ros,

Albert Bonet, Ramón Paradell, Alexandre Ginesta, Joan Prat, Joan Dinarès, Germàn Tobella, Joan Basté, germans Crèixams, germans Lluch, Josep Lladó, germans Vall, Lluís Cabrera, Joan Santapaula, Pepeta Canals, Josep Sánchez, Joan Maresma, A. Gasull, Família Suñé, Enriqueta i Maria, Jaume Torras, M. Alcover, Joan Roger, Ramón Laplana, germans Roig, Jaume Carrau, Antò Petít, Santiago Mariné, Claudi Laspuertas, Domingo Bis, Pilar Suñé, Pepet Batlle, Eduart Ayarzo, Lluís Zaragoza, Quimet Serrallonga, Antoni Mulet, Antò Codina, Antoni Serrallonga, Amadeu García, Juli Serrallonga, Ricard Orriols, Ignasi Alcalà, Joan Cabanes, Jaume Sabaté, Domingo Vallès, germans Casanovas, Francesc Deulofeu, Francisco Rosgü, Antoni Vilardebò, Antò Berduque, Joan Figueras, Josep Girona, Antò Blanc, Lluís Bonet, Joan Lapuente, Josep Pallarès, Assumpció Palomeras, Dolors Terradas, Joan Cortès, Josep Sánchez, Josep Alquèzar, Miquel Jané, Josep Navarro, Aurora Cosp, germans Muntané, B. Vallespinosa, Josep Benedicto, Miquel Jané, A. Molas, Demetri Nonell, Antoni Mestre, Pere Sampera, Pere Sambola, Agustí Celma, Francisco Ruedas, germans Borràs, Gaietà Giménez.

Una solució.—Juli Arranz, germans Puigdel·libol, Frederic Madorell, Antoni Vidal, Joan Carandell, Josep Mestre, Antò Gili, Lluís Bonet, Agneta Millà, Francisco Mensa, Teresina Guadall, Ramón Escudero, Pepeta Canals, Ricard Solà, Josep M.^a Nuix, Isabel Estuill, Sofia Folc, germans Busca-raons, Agneta Salas, Teresina Rosell, Gertrudis Castelló, Enric Moreno, Paco Cots, Antoni Balcells, G. Madrid, Carmeta Barberà, Josep Porta, Josep Argilagós, Enriqueta Maria, T. Sadó, Josefa Carreté, M. Lazcano, Agneta Fort, germans Roig, germanes Angelina, Miquel Agustí, germans Millà, germans Bertràn, Manel Soriano, Joan Alfonso, Antonet Cuadrenc, Amadeu Bonic, Joan Santapaula, Vicens Casanovas, germans Errany, Antoni Gili, J. Martí, J. Camps, Joan Rovira, Salvador Guixeres, Josep Subirana, Manel Boladeras, Emili Orfila, P. Valls, Josep M.^a Vidal, Francisco Balcells, Francisco Herms, Antò Batlló, Carme Trias, Joan Carandell, germans Llanas, Manel Basses, Joan Clotet, Josep Montmany, Josep Rogés, Vicens Serrado, Salvador Bou, Frederic Madurell, germans Gabardà, Josep Domènec, germans Guilera, Joaquim Alemany, Carme Rosés, Jaume Torras, Ramón Güell, Marina Serra.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

Primera segona total en vol, m'hi casaré.

JOAN ROCABERT

SEMBLANÇA

¿En què se sembla l'últim dia de la setmana a un què't convida a dinar?

EME

JEROGLÍFIC

MA

ESSENCIA

JOSEP SANGENÍS

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: *Cadira*. — Al logogríf numèric: *Girona*. — A la semblança: *En que s'aixeca*. — A l'endevinalla: *Esperaria que fos gelada*. — A la fuga de consonants: *L'hermosura és gran d'Elena*, — *sobretot vista d'esquena*.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del rí)

BARCELONA. — Impremta de FIDEL GIRÓ, cawer de Valenoia, núm. 233

Regals d'EN PATUFET



Magnífica bicicleta marca Sanromà, de les que venem a la Casa del Patufet, amb pinyó lliure, dos frens, neumàtics desmontables i bomba per a inflar-los, manillar de forma elegant, llantia d'acer niquel·lat, cartera, claus especials per a la bicicleta, engranador, un frasc d'oli *Popular-Velo* (especial per als fregadicos) i caixa de reparacions per a l'arranjament de neumàtics.

1.^{er} premi: Una magnífica bicicleta

2.^{on} premi: Una taula-pupitre

3.^{er} premi: Una pilota de foot-ball

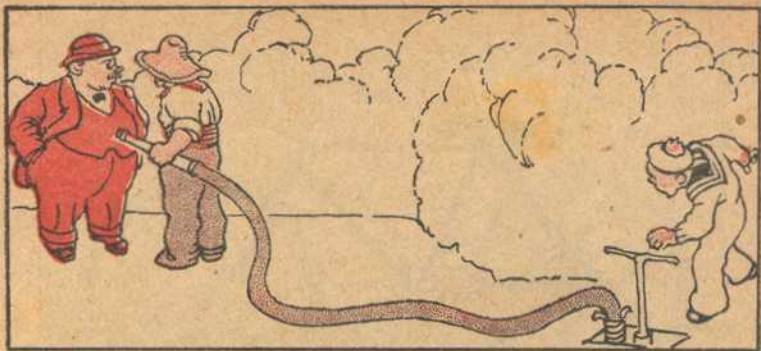
i altres premis, fins a més de 200

Llibres : Estoigs compostos de tinters, «mango» talla-paper i segell : **Postals amb cinematògraf :** Carpetes per a escriure i dibuix : **Tinters involcables :** Capces construccions : **Impremtes :** Gomes de borrar amb estoig de metall blanc : **Compassos, etc., etc.**

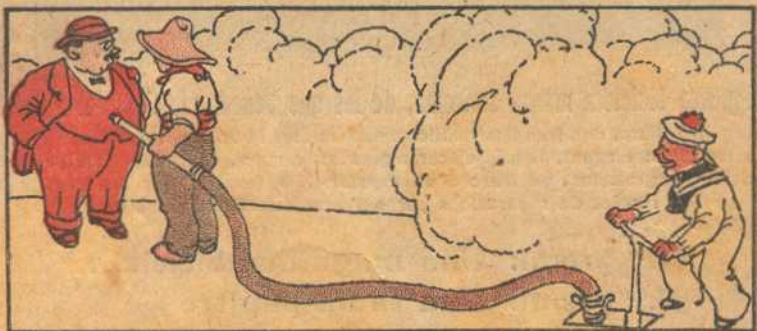
¡Més de 200 premis!

El sorteig se farà a l'acabar-se la noveleta. ∞ Per a tenir dret als números que donarem per al sorteig, s'haurà de justificar la possessió dels folletons de la novela en la forma que ja indicarem a son temps. ∞ Els subscriptors d'EN PATUFET amb suplement tindran dret a un número, a més del que'ls correspongui per la presentació del PATUFET amb el suplement.

LA CASUALITAT VENJADORA



El noi: Ara que està distret i quina remullada els clavaré!



El senyor: ¿D'on preneu l'aigua, jardiner?



El jardiner: D'aquella aixeta.